

การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความคิดสร้างสรรค์
โดยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
Enhancing Communicative English-Speaking Skills and Creative Thinking Using
Creativity-based Learning for Senior Elementary School Students

ชนิกานต์ หินมัลย์¹, รุ่งทิวา กองสอน²

Chanikarn Hinmalai¹, Rungtiwa Kongson²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสันเวียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จำนวน 8 แผน 16 ชั่วโมง 2) แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3) แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิตินอนพาราเมตริก ใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon Signed -rank Test ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน, การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ความคิดสร้างสรรค์

Abstract

The purposes of this research were to 1) compare the English-speaking skills of senior elementary school students before and after implementing creativity-based learning, and 2) compare the creative thinking of senior elementary school students before and after

¹ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

¹ M.Ed. Student, Curriculum and Instruction Program, School of Education, University of Phayao

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา, อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

² Assist. Prof. School of Education, University of Phayao, Advisor

Corresponding Author E-mail : kongsonseup26@gmail.com

implementing creativity-based learning. The sample consisted of 12 Grade 6 students from Bansanwiangmai School during the second semester of the 2023 academic year, selected through purposive sampling. The research instruments included 1) eight learning management plans based on creativity-based learning, 2) an English-speaking skills test for senior elementary school students, and 3) a creative thinking test for senior elementary school students. The data were analyzed using mean, standard deviation, and nonparametric statistics through the Wilcoxon signed-rank test. The results of the research showed that 1) the English-speaking skills of senior elementary school students who participated in creativity-based learning were significantly higher in the post-study at the .05 level of statistical significance, and 2) the creative thinking of senior elementary school students who participated in creativity-based learning was significantly higher in the post-study at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Creativity-Based Learning, English Speaking Skills, Creative Thinking

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่งและมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นทักษะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในด้านต่าง ๆ และเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสารสร้างความเข้าใจในความแตกต่างด้านเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังสามารถช่วยกระตุ้นจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน รวมทั้งเป็นเครื่องมือสร้างความเข้าใจอันดีกับผู้อื่น โดยเฉพาะเมื่อทำงานร่วมกัน อันนำไปสู่สัมพันธภาพที่ดีระหว่างกัน ผู้เรียนภาษาอังกฤษจะได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนคำศัพท์ ประโยคง่าย ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจเรื่องราวพร้อม ๆ กับแลกเปลี่ยนความรู้ แสดงความคิดเห็น และความรู้สึกได้อย่างเหมาะสม โดยผู้เรียนควรได้รับแรงเสริมและกำลังใจจากครูให้มีความกล้า รู้สึกสนุก มีความเพลิดเพลินในการเรียนรู้ภาษา เกิดความคุ้นเคยและความมั่นใจในการฝึกสนทนา ได้ตอบ และเพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2566)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้น การเรียน

การสอนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการค้นหา และแสวงหาความรู้ได้มากที่สุด ตามประกาศจากกระทรวงศึกษาธิการต้องการปฏิรูปการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษทั้งระบบ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ ใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาตน โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาที่ควรเน้นฝึกพูด ออกเสียง และฟัง เพื่อประโยชน์การสื่อสารในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) การพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น หากผู้เรียนเรียนรู้ผ่าน “กิจกรรม” จะเป็นการเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนก่อให้เกิดทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) โดยการ ส่งเสริมการมีอิสระทางด้านการคิดและการกระทำของผู้เรียน การมีวิจารณ์ญาณ และการคิดสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้น Active Learning จึงเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดขั้นสูง (Higher order thinking) ในการมีวิจารณ์ญาณ การวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การประเมิน ตัดสินใจ และ การคิดสร้างสรรค์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562)

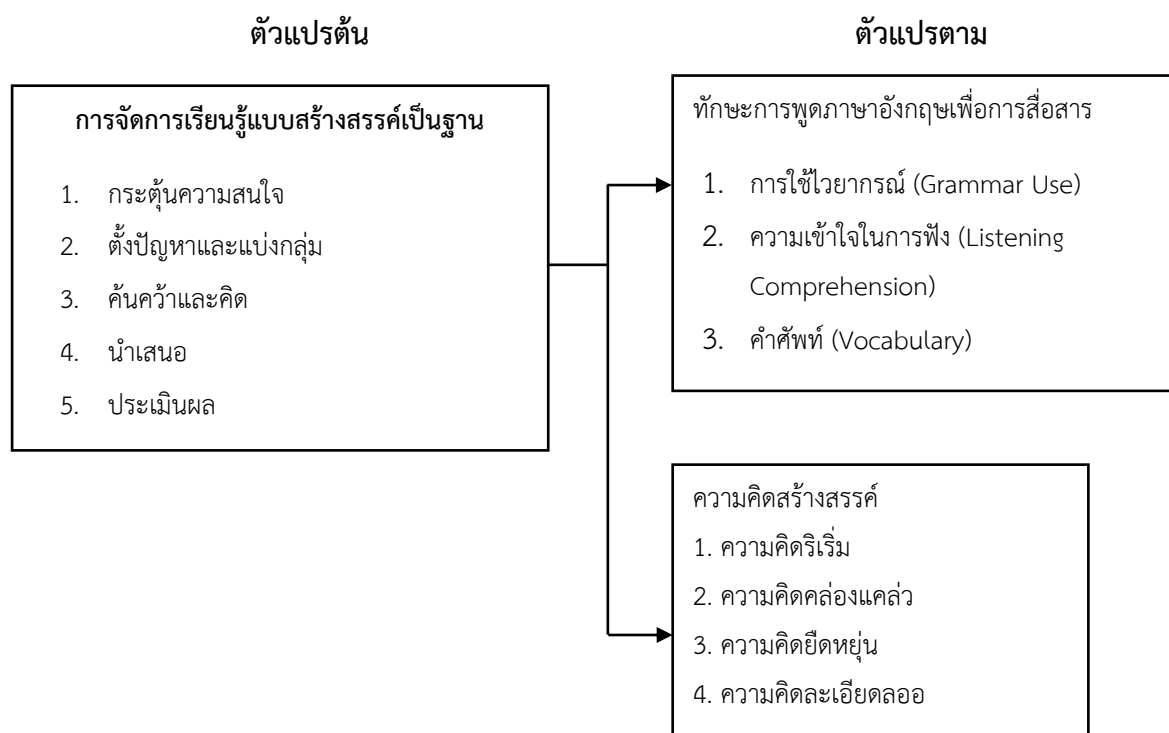
การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-based Learning : CBL) เป็นการจัดการ เรียนการสอนแบบ Active Learning ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่กระตุ้นความอยากรู้ เปิดโอกาสให้ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลแยกแยะและนำมาสร้างเป็นความรู้ มีการใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการคิด ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการคิดสร้างสรรค์ ทักษะการเรียนรู้ และทักษะการสื่อสาร ซึ่งเป็นแนวทางการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะที่จำเป็นต่ออนาคตการให้การศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (วิริยะ ฤชชัยพานิชย์, 2558) สอดคล้องกับอรรถพร อุตมสุข (2564) ที่กล่าวว่า การสอนแบบสร้างสรรค์เป็น ฐานมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางสติปัญญาโดยให้ผู้เรียนเกิดทักษะด้านการค้นคว้าทักษะการคิดและ ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมโดยผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ ความคิดสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับกฤษฎณา ทิมสี (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีคะแนนเฉลี่ย 33.39 และมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จึงสามารถพัฒนาผู้เรียนคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น ได้รับการส่งเสริมด้านการคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยเชื่อว่ารูปแบบการสอนนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึก กระบวนการคิดสร้างสรรค์ ทักษะการสื่อสาร ที่สำคัญคือได้แสวงหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองขั้นต้น (Pre- experience Design) มีแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One group Pretest-Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558)

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

1.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายป.4-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวน 33 คน

1.2 กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสันเวียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จำนวน 8 แผน 12 ชั่วโมง

2.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.3 แบบวัดความคิดสร้างสรรค์

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

3.1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1.2 กำหนดกรอบเนื้อหาของบทเรียนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน และสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เรื่อง Daily Life จำนวน 8 แผน 16 ชั่วโมง

3.1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม พบว่า มีค่าความเหมาะสมเฉลี่ย 4.92

3.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.2.1 ศึกษาวิธีการ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากนั้นสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบบวัดประกอบด้วยสถานการณ์การพูดทั้งหมด 4 สถานการณ์ ๆ ละ 5 คะแนน รวม 20 คะแนน โดยวัดพฤติกรรมทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ การใช้ไวยากรณ์ ความเข้าใจในการฟัง และการใช้คำศัพท์

3.2.2 นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินค่า IOC พบว่ามีค่าตั้งแต่ 0.66-1.00

3.2.3 นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกพบว่ามีค่าตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และหาค่าความเชื่อมั่นด้วยสูตรของคูเตอร์-ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

3.3 แบบวัดความคิดสร้างสรรค์

3.3.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย การวัดและประเมินผลความคิดสร้างสรรค์และการสร้างแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ โดยแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ ประกอบด้วยองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ 4 องค์ประกอบๆ ละ 1 ส่วน ได้แก่

1) ความคิดคล่องแคล่ว นักเรียนเขียนจำนวนคำตอบที่ถูกต้องและตรงตามเวลาที่กำหนด (5 คะแนน)

2) ความคิดยืดหยุ่น นักเรียนเขียนประโยคได้ถูกต้องตรงกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ 4 ประโยคขึ้นไป (5 คะแนน)

3) ความคิดริเริ่ม นักเรียนเขียนชื่อสัมพันธ์กับเรื่องที่เห็นและภาพที่วาดได้ถูกต้อง (5 คะแนน)

4) ความคิดละเอียดลออ นักเรียนเขียนประโยคให้รายละเอียดภาพได้ถูกต้อง 4 ประโยคขึ้นไป (5 คะแนน)

3.3.2 นำแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินค่า IOC พบว่ามีค่าเท่ากับ 1.00

3.3.3 นำแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.72

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จำนวน 8 แผน รวม 16 ชั่วโมง

4.3 ทดสอบหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคิดสร้างสรรค์จากแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้วิธีการทางสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน โดยใช้สถิตินอนพารามेटริก (Nonparametric Statistics) โดยวิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon Signed – rank Test

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	μ	σ	T ⁺	Sig
ก่อนเรียน	12	20	7.75	2.95	78	0.002
หลังเรียน	12	20	14.75	2.63		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\mu = 14.75$, $\sigma = 2.63$) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\mu = 7.75$, $\sigma = 2.95$) และเมื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	μ	σ	T ⁺	Sig
ก่อนเรียน	12	20	6.67	2.35	78	0.002
หลังเรียน	12	20	11.59	3.37		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\mu = 11.59$, $\sigma = 3.37$) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\mu = 6.67$, $\sigma = 2.35$) และเมื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน พบว่า นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยพัฒนามาจากกระบวนการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning) และแนวทางพัฒนาความคิดแนวนาน (Parallel Thinking) ของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน โดยเชื่อว่าเป็นการคิดที่ให้ความสำคัญในการลงมือทำ ไม่ตัดสินสิ่งที่เรารู้ในทันที มองเห็นคุณค่าในสิ่งที่ได้เรียนรู้ โดยความคิดนี้จะสนับสนุนวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ ๆ ที่มุ่งเน้นให้เกิดทักษะการคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้ ยังเป็น

การจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่กระตุ้นความอยากรู้ และเปิดโอกาสให้ค้นคว้า การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานนั้นเป็นแนวทางการสอนโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ การสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีการใช้สื่อในการสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นทักษะการคิด ให้นักเรียนฝึกกล้าแสดงออก โดยผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นคว้า แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์และการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิริยะ ฤชชัยพาณิชย์, 2558) อีกทั้ง การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ยังมุ่งเน้นการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการคิด การโต้ตอบซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นทีม ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการคิดสร้างสรรค์ ทักษะการเรียนรู้ และทักษะการสื่อสาร ด้วยกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นกระตุ้นความสนใจ ขั้นตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ ขั้นค้นคว้าและคิด ขั้นนำเสนอผลงาน และขั้นประเมินผล ทั้งนี้ สิ่งสำคัญในการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นการเรียนแบบต้นตัว โดยเฉพาะการเรียนรู้ในขั้นค้นคว้าและคิด มีการใช้สื่อเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วมในการสอนและการค้นคว้าของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ การลงมือทำ การทำงานเป็นทีม และทักษะการสื่อสารผ่านกระบวนการค้นคว้าและคิดร่วมกันของนักเรียน (วรวรรณ นิमितพงษ์กุล, 2562) ทั้งนี้ ครูได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนปฏิบัติเป็นรายบุคคล แบบคู่ และแบบกลุ่ม มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ฝึกการใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง และประยุกต์ใช้คำศัพท์ได้อย่างไม่จำกัด โดยมีครูคอยสังเกตพฤติกรรมและคอยช่วยเหลือผู้เรียนระหว่างการทำกิจกรรม เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของผู้เรียน สอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ที่กล่าวว่า การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน และมีบทบาทในการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ และจะต้องสร้างความหมายให้กับสิ่งนั้นด้วยตนเอง โดยการให้ผู้เรียนอยู่ในบริบทจริง โดยครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ (เทิดชัย บัวผาย, 2559) สอดคล้องกับศิริวรรณ ชัยศิริวงศ์ (2560) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษา อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้อง ดังนั้น การเรียนการสอนแนวนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยมีสถานการณ์ให้ผู้เรียนสนทนาโต้ตอบกันในลักษณะต่าง ๆ เช่นเป็นคู่ เป็นกลุ่ม 2 หรือ 3 คน กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ สอดคล้องกับแนวคิดของ Scott (1981) ที่ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ควรสนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ โดยสามารถให้นักเรียนฝึกเป็นคู่ หรือการพูดพร้อมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ภัทรภร บุญศรี (2562) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลอง นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นยังช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาด้วยตนเองด้วยสื่อเทคโนโลยี สามารถนำเสนอผลงานหรือสอนร่วมกับเพื่อนภายในกลุ่มได้ รวมถึงการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติ ที่ทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทั้งด้านความรู้ และความคิด ส่งผลให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ และมีความมั่นใจในการสื่อสารมากขึ้น ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆ ซึ่งคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้องเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติ จัดกิจกรรมและใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย (วิวัฒน์ ทองวาด, 2554) ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ประสบการณ์นิยมของจอห์น ดิวอี้ ที่เรียกว่า Learning by Doing คือการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง พัฒนาผู้เรียนให้มีอิสระทางความคิด ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง และการลงมือปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียนได้ฝึกคิด ฝึกทำ ฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะ อีกทั้งยังเชื่อว่าธรรมชาติของเด็กจะมีความกระตือรือร้น ชอบคิดและมีความคิดสร้างสรรค์ในตัวเองทุกคน ครูควรเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กสนใจกิจกรรม อำนวยความสะดวก รวมถึงเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กแต่ละคน (สุภาพ เต็มรัตน์, 2550) สอดคล้องกับ มูอะมาเราะห์ (2013) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการทำงานกลุ่มและการทำงานแบบร่วมมือกัน ของนักเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนในอินโดนีเซีย พบว่าการสอนแบบนักศึกษามีส่วนร่วมการจัดกลุ่มเล็กทำงาน จะสามารถทำให้ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น และค้นพบบทบาทเชิงบวก ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ Larsen-Freeman (2000) ที่เชื่อว่า ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยเลือกรูปแบบภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร และควรเรียนรู้จากการปฏิบัติ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน พบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานนั้น มีความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบของคะแนนเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นความสนใจ เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้เหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนหรือสิ่งที่ผู้เรียนสนใจเป็นตัวกระตุ้นผ่านรูปภาพ สื่อมัลติมีเดีย การเล่นเกม รวมถึงการกระตุ้นตั้งคำถามให้ผู้เรียนอยากค้นหาคำตอบในคำถามนั้น ๆ ได้อย่างอิสระ ซึ่งเป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่อง ที่ผู้เรียนสามารถคิดคำตอบได้อย่างรวดเร็วและปริมาณมาก สอดคล้องกับทฤษฎีเงื่อนไขการเรียนรู้ของกาเย่ ที่กล่าวว่า ครูผู้สอนควรสนใจและเร่งเร้าความสนใจให้ผู้เรียนรู้สึกอยากที่จะเรียนรู้ โดยการจัดสภาพแวดล้อมหรือใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน (ณัฐวุฒิ บุญบรรลุ, 2559)

ขั้นที่ 2 ขั้นตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ เป็นขั้นที่มีการใช้ปัญหาเป็นตัวนำ โดยเป็นปัญหาที่ผู้เรียนสนใจ ให้ผู้เรียนค้นพบปัญหาที่ตนเองสงสัยแล้วนั้นจึงทำการแบ่งกลุ่มตามความสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำงานกลุ่มตามความสมัครใจ ความสนใจ และความร่วมมือกันของผู้เรียนเอง โดยขั้นนี้ผู้เรียนจะมีการทำกิจกรรมกลุ่ม มีการตอบคำถามครูผู้สอน และช่วยกันวิเคราะห์คำตอบจากคำถามหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ เช่น กฎระเบียบในโรงเรียนหรือที่บ้าน สิ่งใดที่นักเรียนปฏิบัติได้ และปฏิบัติไม่ได้ เพราะอะไร โดยเป็นคำถามปลายเปิดที่ให้ผู้เรียนสามารถตอบได้หลากหลายและท้าทายความสามารถในการคิด สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มเกสตัลท์ ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้เมื่อมีการรับรู้และการหยั่งเห็นกับสภาพปัญหาที่มีการเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เก่าและใหม่ สามารถสร้างภาพในใจเกี่ยวกับขั้นตอนเหตุการณ์หรือสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องเพื่อพยายามหาคำตอบ (Koffka, K., 1935)

ขั้นที่ 3 ขั้นค้นคว้าและคิด เป็นขั้นที่ปล่อยให้ผู้เรียนนั้นได้ใช้เวลาในการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ ผู้สอนเดินให้คำแนะนำ และให้คำปรึกษาเพื่อกระตุ้นให้เกิดกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม โดยมีการพูดคุยให้คำแนะนำ หรือบางประเด็นที่ต้องสอนนักเรียนเพิ่มเติม และตอบคำถามด้วยคำถาม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด มีการถาม-ตอบซึ่งกันและกันระหว่างผู้เรียน โดยขั้นนี้ผู้เรียนได้ใช้เวลากับเนื้อหาที่ตนเองสนใจ ได้อย่างเต็มที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สืบค้นหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้ผู้เรียนสามารถสอนและแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหานั้น ๆ แบบตัวต่อตัวหรือร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่มได้ อีกทั้งการจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนได้มีฝึกการคิดนอกกรอบ มีการค้นหาวลี หรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่หลากหลาย ให้แตกต่างจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ก่อนหน้านี้ โดยมีความเชื่อมโยงกับการฝึกสนทนาในหมวดหมู่ที่เกี่ยวข้อง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในด้านความคิดริเริ่ม รวมถึงการร่วมกันยกตัวอย่างบอกประโยชน์ของที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เช่น การบอกประโยชน์ของหนังสือพิมพ์ หรือการบอกประโยชน์ของหลอดดูด ที่เป็นความสามารถในการจัดกลุ่มคำตอบได้หลากหลายทิศทาง ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในด้านความคิดยืดหยุ่น สอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาของกิลฟอร์ด ที่กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดหลายทิศทาง หลายแง่หลายมุม นำไปสู่การคิดสิ่งแปลกใหม่ และมีทางเลือกมากกว่าหนึ่งคำตอบ ที่เรียกว่าความคิดไดเวอร์เจนซี (Divergent Thinking) (กิลฟอร์ด, 1950)

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนั้นจะได้นำเสนอผลงานที่ตนเองที่ได้ไปค้นคว้าและคิดออกมาตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละกลุ่ม มีการอธิบายและนำเสนอความคิดของตนเองที่มีต่อผลงานนั้น ๆ และมีการซักถามในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนั้นตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้ค้นหามา สอดคล้องกับดวงกมล สิ้นเพ็ง (2553) ที่กล่าวว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อมีการได้แลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันหรือการซักถามในแง่มุมต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่จะทำให้เกิดความคิด เกิดการไตร่ตรอง การแลกเปลี่ยนข้อมูลจึงทำให้ผู้เรียนต้องคิดขยายความอธิบายให้ได้ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะการคิดแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีและให้การยอมรับ

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล เป็นการประเมินผลกิจกรรมทั้งหมดที่ผู้เรียนได้เรียนทั้งหมดโดยประเมินด้วยรูปแบบการประเมินสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่สร้างสรรค์และหลากหลาย เช่น การถาม การเขียนความรู้สึก รวมถึงการทำการทดสอบ (ศิริญาพร ปรีชา, 2558)

กระบวนการจัดการเรียนรู้จากผลการวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความตั้งใจสามารถเรียนรู้อย่างมีความเข้าใจและมีความหมาย ได้ฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองผ่านการลงมือปฏิบัติจากกระบวนการกลุ่ม สอดคล้องกับ สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทำให้ผู้เรียนตื่นตัวในการเรียน การทำกิจกรรมต่าง ๆ และได้ฝึกการคิดตลอดเวลา เป็นไปตามทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์เชิงพฤติกรรมนิยมของ Davis (1999) ที่เชื่อว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้จากการเสริมแรง โดยมีการตอบสนองกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันทำให้เกิดความคิดใหม่ ๆ และสอดคล้องกับ วิริยะ ฤชชัยพาณิชย์ (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ ทักษะในการคิด ทักษะในการนำเสนอ ทักษะในการทำงานเป็นกลุ่ม และทักษะในการบริหารเวลา ทักษะเหล่านี้จำเป็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสอดคล้องกับ Mari K. and Hopper (2018) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) และการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทีมเป็นฐาน (TBL) ของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอินดีแอนา ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเกิดทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ และทักษะในการทำงานกลุ่มมากขึ้น โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้คำชี้แนะแนวทางในการแก้ปัญหา

ด้วยเหตุนี้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ด้วยกระบวนการขั้นตอนที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตั้งแต่ขั้นกระตุ้นความสนใจ ขั้นตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ ขั้นค้นคว้าและคิด ขั้นนำเสนอผลงาน และขั้นประเมินผล เป็นการจัดกิจกรรมทุกขั้นตอนที่สอดคล้องและสัมพันธ์กันโดยยึดวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย รวมถึงคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล อีกทั้งยังฝึกให้ผู้เรียนได้คิด ค้นคว้าแสวงหาข้อมูลด้วยการลงมือปฏิบัติจริง เรียนรู้การทำงานร่วมกัน และสร้างสรรค์ผลงานด้วยกระบวนการกลุ่ม สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือของทิสนา แคมมณี (2551) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและความเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้ ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จึงสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ครูผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมที่คำนึงถึงความสามารถผู้เรียนในการทำกิจกรรมกลุ่ม มีสื่อการสอนที่เป็นบัตรคำ บัตรภาพ ประโยคเพิ่มเติม หรืออื่น ๆ

เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยครูผู้สอนคอยแนะนำการทำกิจกรรมกลุ่มให้นักเรียน

2. การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน ในขั้นกระตุ้นความสนใจ นอกจากการใช้เกม หรือรูปภาพ ครูผู้สอนควรมีการตั้งคำถามที่หลากหลาย ไม่ควรเจาะจงในคำถามใดคำถามหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดหาคำตอบ และเปิดโอกาสให้นักเรียนคิดสร้างสรรค์และหลากหลาย ทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ครูผู้สอนควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายทั้งในรูปแบบการทำงานเดี่ยวและการทำงานกลุ่ม และควรศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการประเมินแต่ละส่วน เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้และมีทักษะปฏิบัติที่ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบอื่น หรือเทคนิคการสอนแบบอื่นที่สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ควรมีการเปรียบเทียบวิธีการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานกับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบอื่น ที่สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีสอนตามความเหมาะสม

3. ควรมีการวัดและประเมินผลความคิดสร้างสรรค์และทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำผลการประเมินที่ได้ไปปรับปรุง และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

กนิษฐา พูลลาภ. (2563). การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน สำหรับนักเรียนห้องพิเศษวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนผดุงนารี (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ปฏิรูปการสอนอังกฤษ. สืบค้นจาก <https://www.moe.go.th/ปฏิรูปการสอนอังกฤษ-2/>

กระทรวงศึกษาธิการ. (2566). ศธ.ยกระดับสมรรถนะและความสามารถภาษาอังกฤษของคนไทยฯ. สืบค้นจาก <https://www.obec.go.th/archives/921443>

กฤษณา ทิมสี. (2562). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิจัยในชั้นเรียน). โรงเรียนเรืองวิทย์พิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 41.

- ชินกฤต อุดทา. (2560). ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มเกสตัลท์. สืบค้นจาก <https://job-chinnakit.blogspot.com/2019/04/cognitive-theory.html>
- ณัฐภูมิ บุญบรรลุ. (2559). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของกาเย่ ร่วมกับการใช้สื่อมัลติมีเดีย เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เรื่องอาเซียนศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ดวงกมล สิ้นเพ็ง. (2553). การพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ : การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน ศาสตรภัทร. (2557). การคิดสร้างสรรค์ A Creative Thinking. *วารสารสุขภาพกับการจัดการสุขภาพ*, 1(1), 16-18.
- ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร. *วารสารมหาจุฬาราชการ*, 3(1), 128-129.
- ทิตินา แคมมณี. (2551). ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ. สืบค้นจาก <https://niramon2244.blogspot.com/2015/07/theory-of-cooperative-or-collaborative.html>
- เทิดชัย บัวผาย. (2559). ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง(Constructivism). สืบค้นจาก <https://071sutamadchuaychoonoblogspot.com/2018/07/constructivism.html>
- ภัทรกร บุญศรี. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ (รายงานวิจัยทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- มงคล เรียงณรงค์. (2558). การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 รายวิชา ส21103 สังคมศึกษา 2 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- มูอะมาเราะห์. (2013). การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการทำงานกลุ่มและการทำงานแบบร่วมมือกัน (Group work and cooperative learning). สืบค้นจาก <http://ir-thesis.swu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/1624/1/g611130050.pdf>
- วรวรรณ นิमितพงษ์กุล. (2562). การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน. สืบค้นจาก <https://bsru.net/วิธีการสอนแบบสร้างสรรค์/>
- วรางคณา คำอ้น. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิริยะ ฤชชัยพานิชย์. (2558). การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน Creativity Based Learning (CBL). *วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้*, 1(2), 23-37.
- วิวัฒน์ ทองวาด. (2554). The role of communicative activities in developing proficiency in speaking English in Thailand. *International Journal of Communicology, University of Colombo, Sri Lanka*. July 2011.

- ศิริญาพร ปรีชา. (2558). การประยุกต์รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นฐาน. *การประชุมวิชาการการเรียนรู้เชิงรุก*, 14-15 พฤษภาคม 2558 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครศรีธรรมราช.
- ศิริวรรณ ชัยศิริวงศ์. (2560). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สถาบันการศึกษาภาษาอังกฤษ อีเอฟ เอดูเคชันเฟิสต์ (EF Education First). (2566). *ความสามารถภาษาอังกฤษของคนไทย*. สืบค้นจาก <https://www.obec.go.th/archives/921443>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). *แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามนโยบายลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้*. สืบค้นจาก <http://www.sesalpglpn.go.th/wp-content/uploads/2019/12/book10-62.pdf>
- สิริพัชร เจริญวโรจน์. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานกับกิจกรรมพหุปัญญา. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6(11), 370-384.
- สุภาพ เต็มรัตน์. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครู สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเขตภาคใต้ตอนบน* (ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- อรรณณ อุดมสุข. (2564). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน(CBL)ร่วมกับสื่ออินโฟกราฟิกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (การค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- Alblawi. (2014). Effectiveness of teaching English subject using drama on the development of students' creative thinking. *IOSR Journal of Research & Method in Education (IOSR-JRME)*, 4(6), 54-63.
- Davis, P.J. (1999). Gender differences in autobiographical memory for childhood emotional experiences. *Journal of Personality and Social Psychology*, 76(3), 498-510.
- Guilford, J.P. (1950). *Creativity American psychologist*. New York: McGraw-Hill.
- Hamdee Buenae. (2023). *The Development of metaverse learning innovation through creativity-based learning management on probability to develop problem solving skills for grade 9 students* (Master's thesis). Yala Rajabhat University, Thailand.
- Koffka, K. (1935). *Principles of Gestalt Psychology*. London: Routledge and Kegan Paul.
- Larsen-Freeman (2000). Techniques and principles in language teaching. *Journal of English Studies*, 3(2001-2), 277-281.
- Mari K., & Hopper. (2018). Alphabet soup of active learning: comparison of PBL, CBL, and TBL. *Journal of the Human Anatomy and Physiology Society*, 22(2), 144-149.

- Richardson, C., & Mishra, P. (2018). Learning environments that support student creativity: developing the SCALE. *Thinking Skills and Creativity*. 27(1), 45-54. <https://doi.org/10.1016/j.tsc.2017.11.004>
- Scott, R. (1981). *Speaking in communication in the classroom*. London: Longman.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Cambridge: Harvard University Press.

การอ้างอิงบทความ

ชนิกานต์ หินมาลัย และรุ่งทิwa กองสอน. (2567). การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความคิดสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. *e-Journal of Education Studies, Burapha University*, 6(4), 17-31. สืบค้นจาก <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejes/article/view/273951>

